SVOBODA · СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY · УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. XCVII. No. 3. | JERSEY CITY and NEW YORK, | FRIDAY, JANUARY 5, 1990 | CENTS 25 ЦЕНТІВ | ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК. П'ЯТНИЦЯ, 5-го СІЧНЯ 1990 | Ч. 3. | РІК XCVII

Пам'ятаймо про Україну!

„У нас Різдво — то день надій, пісень, молитви Богу"

БЛАГОСЛОВЕННИМ ДУШПАСТИРЯМ І ВІРУЮЧИМ СВЯТОЇ АПОСТОЛЬСЬКОЇ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ (СОБОРНОПРАВНОЇ) У ПОНЕВОЛЕНІЙ, АЛЕ НЕСКОРЕНІЙ, ВІРУЮЧІЙ І ВОЮЮЧІЙ УКРАЇНІ ТА ЯКІ ЖИВУТЬ ПО ВСЬОМУ СВІТІ ІЗ РІЗДВЯНОГО АРХИПАСТИРСЬКОГО ПОСЛАННЯ

Христос Народився!
Славмо Його!

Сьогодні вся вселенна радується, бо у благословенний світанок, на нашій рясно-багатій планеті Землі, народився Месія Ісус Христос для спасіння людства.

Там, у країні Ізраїля, в якому було найбільше Божих пророків, які благовістили про прихід Месії, особливо останній передвісник — Святий Іван Хреститель і сталося, радуйтеся: Над Вифлеємом благословенна зоря сяє, бо у Благодатної Діви Марії від Духа Святого Син Божий Ісус Христос народився.

Янголи й архангели та всі святі співають на небесах. І несуться нині радісні, молитовні співи по всіх християнських церквах, манастирях і хатах. І горять святочні лямпади і свічі, і пахне тиміям. І кожна християнська душа є співучим Божим Храмом, бо щиро й урочисто славить народження Спасителя людства...

Радуйтеся, народився Вселенський Учитель і Спаситель людства, Який не тільки дарував Свою святу Євангелію в абсолютній Божій любові і мудрості, вірі і волі для преобразування у Господній Благодаті і спасінні людства, але Христос Сам навчив апостолів і пророків та всіх Своїх учнів творити Божі Чуда.

І ці Божі дари Христос передав для усіх віруючих християнських поколінь, незалежно від народности, місця і часу, які були благословенно поширені у християнській Україні, якими особливо славилися святі отці і матері по монастирях. А Свята Києво-Печерська Лавра дарувала православній українській нації 119 Святих. І тоді православна християнська київська держава була найбільшим Божим світлом на сході Европи. А особливо уславилися Святі Антоній і Теодосій та інші чудотворці печерські.

Високопреосвященний Владико Іоане! Всечесні **отці-душпастирі! Дорогі брати і сестри в Україні! Ми сердечно всіх вітаємо Вас і бажаємо вам якнайкращих успіхів і перемоги в об'єднанім єдиновірії відродити і розбудувати Святу Апостольську Українську Автокефальну Православну Церкву Всенародної Соборноправности, яка** була відроджена під первоієрархічним проводом Святого Православного Просвітителя Священномученика Митрополита Києва і всієї України Василя Київського (Липківського) у Києві, у катедрі святої Софії, на Першому Соборі УАПЦ(С), 1921 християнського року.

При цьому ми зазначаємо, що Високопреосвященного Митрополита Василя Липківського так було канонізовано на Сьомому Соборі Української Автокефальної

(Закінчення на ст. 8-ій)

Міліція стріляла у демонстрантів в Азербайджані

Баку, Азербайджан. — Кореспондент місцевої газети Наджаф Наджаров повідомив, що в азербайджанському місті Джалілабаді в п'ятницю, 29-го грудня 1989 року, міліціонери вбили 19-річного юнака й поранили 150 осіб. Наджаров заявив, що стріляти в демонстрантів почали вранці, коли тисячі людей зібралися перед будинком міського комітету Компартії, вимагаючи, щоб партія відмовилась від керівної ролі в усіх сферах суспільного життя.

Побачивши як від пострілів падають люди, розгніваний натовп кинувся в приміщення міськкому партії та управління міліції, а партійні керівники та міліційне начальство, охоплені панічним страхом, повтікали. Тоді натовп повернув свій гнів на загони міліції, які розпочали стрілянину, і ті були змушені також рятуватися втечею, покинувши зброю.

Інший журналіст Назім Рагімов, повідомив, що лідери місцевих партійних органів переховуються й досі, а влада перебуває в руках народу.

Було також повідомлення, що безвідповідальні елементи в Азербайджані порушили кордон з Іраном і почали бійку з прикордонниками. Це повідомлення покищо не підтверджене, хоч місто Джалілабад справді знаходиться 24 кілометри від кордону з Іраном.

Згідно з повідомленням ТАСС, від куль міліціонерів загинуло дві особи і в Нагірному Карабаху, коли у Степнакерті міліціонери відкрили вогонь по людях, які кидали каміння у вантажні військові автомобілі. Одну людину було вбито зразу, а з чотирьох поранених одни помер у лікарні.

У Філядельфії влаштовують День Солідарности

Філядельфія. — Комітет Оборони Національних і Людських Прав України влаштовує День Солідарности у вівторок, 9-го січня, в год. 7:30 вечора в Українському Освітньо-Культурному Центрі у Філядельфії.

На вечорі виступить Вячеслав Брюховецький, головний ідеолог Народного Руху України за Перебудову, доктор філологічних наук, завідуючий відділом теорії літератури в Інституті Літератури ім. Шевченка при Академії Наук УССР і автор кількох книжок. В. Брюховецький буде говорити на тему „Народний Рух і вибори до Верховної Ради УССР".

Після доповіді присутні будуть мати нагоду скласти свою пожертву на НРУП.

ДОПОВІДЬ В. БРЮХОВЕЦЬКОГО У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія, Па. — У Східньоевропейському Дослідному Інституті ім. В. Липинського відбудеться доповідь д-ра Вячеслава Брюховецького, заступника голови Ради Національностей та ідеолога Народного Руху України за Перебудову, на тему: „Ідеологія і політична програма Народного Руху України за Перебудову". Доповідь відбудеться в понеділок, 8-го січня ц.р., о 7-ій год. вечора в будинку Інституту, 469 Фламінго вул., тел. (215) 482-7111.



Роман Завадович

Різдво

(Уривок)

І знов Різдво!.. Між сірих стін
видзвонює колядка,
і знову нас у Рідний Край
веде журлива згадка.

І наче вітер степовий
із далі вістка лине:
„Ще не схилили голови
герої України!

У нас Різдво — то день надій,
пісень, молитви Богу,
а в вас — важкий, запеклий бій,
за Правди перемогу.

Не налякались серцем Ви
ворожої навали,
за честь народу, як орли
по-лицарськи повстали.

І світ чужий і Рідний Люд
у подиві й пошані
глядить на Ваш геройський труд
на Ваші жертви й рани.

Христос Родився!
Геть жалі!
У горю-нам не жити!
Не згине Правда на землі —
Її повік Славіте!

„ПОВІЯЛИ НОВІ ВІТРИ"

РІЗДВЯНЕ АРХИПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ СОБОРУ ЄПИСКОПІВ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

„Я завіщаю вам радість велику, що станеться людям усім" (Лк. 2, 10)

Дорогі й улюблені у Христі!

Дивне і радісне благовістя почули вифлеємські пастухи з уст світлосяйного ангела у першу Різдвяну ніч. Господь через Свого небесного посланця звіщав людям, що настав час здійснення прадавньої обітниці: у світ гряде Спаситель, щоб вивести людство з неволі гріха, зла, неправди, ненависти, порожнечі і безнадії. Гряде віками сподіваний Месія, щоб відкрити перед людьми браму нового світу — світу Добра, Істини і Любови. Бог сходить на землю і стає людиною, щоб людина могла повернутися до свого первісного призначення: бути дитиною Божою, вершиною усього творіння.

Це радісне благовістя лунає щороку у Різдвяну ніч ось уже майже дві тисячі років. Воно лунає скрізь і завжди, в усіх мовах і всіх обставинах; в час миру і війни, добробуту і нестач, свободи і неволі, розквіту і занепаду, терпимости і переслідувань. У світлі часи Різдвяне благовістя посилює радість тих, що вірять у Бога і служать Йому; в часи лихоліть і панування зла вселяє в них надію на Божу допомогу і остаточне визволення.

Вже тисячу років Різдвяне благовістя щорічно лунає над українською землею. Побожному українському народові, як мало якому іншому народові, довелось переживати протягом своєї історії тяжкі випробування. Мир, свобода і незалежність були для нього винятками, радше ніж правилом. На щедро Богом обдаровану землю нашу споконвіку зазіхали чужинці. Її полонили і руйнували татаро-монголи, поляки, турки, татари, росіяни та інші заздрісні сусіди. Разом з народом терпіла і його Свята Православна Церква, проти якої, як могутнього щита української духовної, національної і культурної самобутности, вороги спрямовували особливо жорстокі удари. Але навіть у найтяжчі години наших батьків, дідів і прадідів підтримувало ангельське благовістя надії на краще майбутнє.

І те краще майбутнє раз-у-раз приходило, і тоді переможно лунав голос небесного благовісника: „Звіщаю вам радість велику!" З Божою допомогою Україна та її народ скидали кайдани неволі, вставали з руїн і пожарищ до нового життя. Відроджувалась знову і знову і Київська митрополія — Православна Церква українського народу. Відродилась вона після татаро-монгольської навали. Ожила, здобувши за допомогою українського козацтва нову ієрархію, після трагічного Берестейського розбиття. Встала до нового життя після понад 200-літньої московської неволі у пам'ятному 1921 році. Після брутального знищення сталінськими богоборцями у тридцятих роках Українська Автокефальна Православна Церква знову відродилась на Україні у вирі Другої світової війни, а потім продовжувала переємство Київської митрополії на вільному Заході.

Останні десятиліття здавались безнадійними для майбутнього українського народу та його Православної Церкви. Здавалось, що пройде ще два-три покоління, і він втратить свою мову, культуру, свої віковічні традиції та національні особливості. Виростали покоління, яких виховували на людей, що не знали Бога, моральних цінностей, не мали життєвих ідеалів і мети; людей, яких навчали сліпо виконувати накази зверху та поклонятися більшим і меншим вождям. Ангельське благовістя лунало і в цій безнадійній темряві, але його глушили, намагаючись не допустити до людей, цинічні прославлення богоборної влади та запевнення, що „жити стало краще, жити стало веселіше..."

І ось у цій безпросвітній темряві несподівано повіяли нові вітри, пробуджуючи до нового життя все те добре, світле, ідейне, що придушувалось протягом десятиліть. Настала доба нового загального відродження, і сьогодні знову з повною силою лунає над усією Україною голос ангельського благовістя: „Звіщаю вам радість велику!"

Виявилось, що марні були довголітні намагання державного войовничого атеїзму обезбожнити український народ. Він не втратив віри в Бога, не забув своєї Рідної Церкви. Українська Автокефальна Православна Церква знову стала дійсністю на українській землі. Її нове відродження ще в початковій стадії, але воно розгортається швидкими темпами. Почалось воно на Західній Україні, яка має давні традиції глибокої побожности і національної свідомости. Перша діюча парафія УАПЦ створилась у Львові, де чотири століття тому славилось ділами благочестя та відданости рідній Церкві ставропігіяльне Успенське Братство. За нею пішли інші громади на Львівщині, Волині та в інших місцевостях України. Відроджена Українська Автокефальна Православна Церква має вже початки ієрархії, свої керівні органи, свій статут, свій — покищо самвидавний — орган. Вона проголосила свою єдність з Українською Автокефальною Православною Церквою в діяспорі і визнала своїм найвищим духовним зверхником Митрополита Мстислава, місцелюбителя Київського митрополичого престолу.

Російська Православна Церква, якій застійний режим минулого дав повну монополію офіційної діяльности в усьому Совєтському Союзі, включно з Україною, не йде в ногу з перебудовою. Вона виступає проти народного руху, проти боротьби за національні і культурні права українського народу, проти відродження Української Автокефальної Православної Церкви. Вона уперто тримається шовіністичної засади, що не змінилась ось уже понад триста років: „Не було, немає і бути не може!"

Але ніщо не спинить нової весни народів у колишньому царстві застою! Ніщо не спинить дальшого розвитку Православної Церкви Українського Народу! Звільнена від кайданів неволі, вона ростиме, шириметься по всій Україні, вільно керуючи своїм власним життям. У ній відродиться традиційна українська церковна соборність, оживуть забуті звичаї і традиції, відновиться шанування Святих Землі Української, знову розквітне український національний спів, богословська наука і релігійна література. Не в Загорську, а в Києві, де вже тисячу років стоїть митрополичий престол першоієрарха Української Православної Церкви, вирішуватимуться церковно-релігійні справи України.

Приходьте ж до Рідної Української Автокефальної Православної Церкви всі ті, хто хоче бути господарем у своєму Національному Храмі — преосвященні владики, отці духовні, улюблені брати і сестри! Засновуйте українські православні громади, включайтесь у дедалі зростаюче тіло відродженої УАПЦеркви, домагайтеся реєстрації, гарантованої державними законами.

Звертаємося ми і до вас, отці духовні, брати і сестри, що живете в різних країнах діяспори. Усвідомте велич історичного моменту, який переживає наш народ та його Свята Православна Церква! Нехай не буде серед нас нікого, хто проходив би байдуже, бачучи світло нового відродження на Батьківщині! Господь дав нам можливість жити в умовах миру, демократії, свободи, всесторонніх можливостей і достатку. Дав нам можливість вільно ісповідувати свою віру, молитися Богові рідною мовою, зберігати багату спадщину нашої вікової культури. Допоможімо, щоб все це стало надбанням і наших братів і сестер на Україні. Щедро відгукнімося на заклики Церкви про підтримку руху за відродження Української Автокефальної Православної Церкви! Спільними силами — до спільної великої мети!

Усіх вас, на Україні і по всьому світі сущих, вітаємо з великим святом Народження на землі Сина Божого. Його доброта, милість і любов нехай будуть з усіма вами по всі дні.

Христос народжується - славмо Його!

Віддані вам у Христі
† **Мстислав**, Митрополит
† **Константин**, Архиєпископ
† **Анатолій**, Архиєпископ
† **Антоній**, Єпископ
† **Володимир**, Архиєпископ
† **Іоан**, Архиєпископ
† **Паїсій**, Єпископ

Різдво, 1989-90
Оселя св. Апостола Андрія Первозванного,
Саут Бавнд Брук, Н.Дж. ЗСА

„НАРОД ПОБАЧИВ СВІТЛО"

ДО ВСЕЧЕСНОГО ДУХОВЕНСТВА І ВІРНИХ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В АМЕРИЦІ Й КАНАДІ

„По всьому світі стала новина
Пречиста Діва Сина родила".
(Народна колядка)

Вістка про народження Сина Божого несеться кожного року по всьому світі, з уст до уст, з хати до хати, на хвилях радіо, в колядках, які до неба підносять людські серця. Це справді „Дивная новина", бо в Вифлеємі „Діва породила Сина", а тим Сином є Сам Бог, що з безмежної любови до людей взяв на себе людську подобу. А народився Він в печері-стаєнці серед найбільшої убогости та приниження. Він прийшов у світ, щоб засвітити в людських серцях світло небесної радости. Бо, як каже св. Євангелист Матвій „Народ, що сидів у темряві, побачив світло велике" (4,16). Ото ж, від того часу, небесне світло радости вже близько дві тисячі літ просвічує життьовий шлях усьому людству. „Я Світло для світу", — казав Господь Ісус Христос про себе, „хто йде в слід за Мною, не ходитиме в темряві, а матиме світло життя" (Ів. 8:12).

Господь Ісус Христос став „Сином Людським", щоб ми могли стати дітьми Божими, Він став малим Дитятком щоб нас зробити великими, став убогим, щоб нас збагатити, зійшов на землю, щоб нам забезпечити місце у Царстві Небеснім. Тому „До неба піднесімо серця!"

До Вифлеєму спішім всі нині,
Бога вітаймо в бідній Дитині!

Полиньмо нашими думками до Небесного Спасителя і віддаймо Йому все, що маємо найцінніше. Три царі зі Сходу принесли Йому в подарунок золото, ладан і смирну, а ми принесім Йому, замість золота — нашу безконечну любов, замість ладану — нашу щиру молитву, а замість смирни — нашу пошану і відданість аж до смерти.

Сьогодні наш народ в Україні бореться за рідну Українську Автокефальну Православну Церкву. Допоможім йому чим тільки можемо, а найперше молитвою, бо щира молитва має велику, надприродну силу. Довгими роками наш нарід терпів і страждав, а його найкращі сини карались і вмирали по в'язницях і на далекому засланні. Сьогодні йде до кращого і ми віримо, що зміцнений всеперемагаючою любов'ю наш нарід встане до оновленого, вільного і справедливого життя. Просімо про це Христа-Спасителя в день Його Світлого Народження.

Бог милости і щедрот, Отець світла і правди нехай прихилиться до наших молитов і прискорить день, коли всі українці єдиними устами і єдиним серцем хвалитимуть Отця і Сина і Святого Духа. Амінь!

Христос Рождається — Славмо Його!

Всеволод, Єпископ

ДИКТАТОР ПАНАМИ М. НОРІЄҐА ЗДАВСЯ АМЕРИКАНЦЯМ

Вашінгтон. — Усунений силою американської зброї панамський диктатор Мануель Антоніо Норієґа, який в останньому часі перебував в резиденції нунція Ватикану в Панама Сіті, добровільно здався в руки американських збройних сил. Тим він дав президентові З'єднаних Стейтів Америки Джорджові Бушові ще одну морально-політичну перемогу і підтвердження правильности його рішення тимчасово окупувати Панаму і силою усунути тамошнього диктатора та його переважно військових прихильників, які у змінній ситуації, могли перетворити цю центральноамериканську країну у ще один причілок комунізму в тій частині світу. Крім того, як відомо, Норієґа терористував своїх громадян, жорстоко розправлявся із своїми політичними противниками і провокативно виступав проти політики ЗСА, включно до заяви, що Панама перебуває тепер у стані війни з Америкою. Ця декларація і провокативні виступи його прихильників проти американських громадян у Панамі, включно з військовиками, які перебувають там в зоні панамського каналу, хто знає чи не були рішаючим чинником інвазії американського війська і встановлення у Панамі демократичного уряду, включно з президентом Гільєрмо Ендарою, який був обраний вільними виборами в травні 1989 р. і якого після вибору фізично потурбували прихильники Норієґи.

Годину після здачі Норієґи в руки американців, президент Дж. Буш виступив перед акредитованими в Білому Домі кореспондентами у середу ввечорі, 3-го січня о год. 9:40 і заявив, що колишній диктатор Панами знаходиться на літаку американської армії C-132, який летить в напрямі стейту Фльорида. Він, Президент, подякував при тому ватиканським чинникам за їхнє посередництво і дипломатичну вмілість у полагодженні цієї справи. Буш заявив, що Норієґа буде обвинувачений федеральним судом в Маямі за торгівлю наркотиками і перекидання на територію ЗСА великої кількости кокаїни. Ця „торгівля" персонально збагачувала Норієґу і його прихильників і тепер уряди ЗСА і Панами стараються заморозити здепоновані переважно у закордонних банках мільйони долярів, щоб пізніше евентуально використати їх для покращання панамської економіки та піднесення загального рівня життя.

Адміністрація у Вашінгтоні очікувала якогось дипломатичного перелому між

(Закінчення на ст. 7-ій)

Усім членам Головного Уряду УНС, нашим членам, читачам і співробітникам та всім нашим громадянам, які відзначають Різдво за старим календарним стилем, бажаємо щасливих і радісних свят!

Головний Екзекутивний Комітет УНС і В-во „Свобода".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc at 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс)

Subscription 1 year — $40.00 6 months — $22.00 3 months — $12.00 UNA members 1 year — $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money order payable to Svoboda

Postmaster Send address changes to

Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Бог Предвічний народився...

Усі православні українці й усі вірні Української Католицької Церкви у Стемфорській епархії Америки, у Канаді й діяспорі, всі ті, які святкують свята за Юліянським календарем, звеличають Різдво Христове 7-9-го січня 1990 року. Деякі істини треба повторяти раз-у-раз, вони не старіються і через повторювання їх не стають банальними. Ніхто не думає про те, щоби змінити текст молитви „Отче наш", ніхто не думає про те, щоби перестати щорічно відзначати незмінні релігійні свята, але й також роковини великих історичних подій. Тому не буде зайвою річчю пригадати ще раз, що Різдво Христове своєю чудовою символікою є — поруч із святом Воскресення Христового — найбільшим і найбільш радісним святом у році. Це свято Церкви, свято віруючих, свято родини. Як щороку так і тепер повторяємо, що календар — другорядна річ. Головне — це соборність українського духа і єднання українських людей всіх трьох віровизнань і тій самій вірі у Всевишнього і в тій самій відданості українським ідеалам.

У цьому році Різдво Христове особливо актуальне своєю символікою приходу на світ Месії. У минулому році зірка ясна над Україною засіяла, бо „прийшов днесь із небес, щоб спасти люд свій ввесь". І коли від упадку української новітньої держави у 1920 році не було кращого бажання українських людей, як те, щоби дожити відродження української державної волі, так і тепер, у січні 1990 року треба побажати один одному й одна одній, щоб свободолюбний рух в Україні зазнав тріюмфального успіху. Але ніщо у світі не приходить як біблійна манна з неба. Воля не паде з неба без важких, свідомих, повних посвяти зусиль, у важкій і впертій боротьбі. Дехто виправдував програ визвольного змагу в новітній історії України відсутністю союзників, поганою коньюнктурою, смертоносним тифом, браком зброї і ліків та чисельною перевагою ворогів. Історичні факти заперечують тому. Була міжнародна коньюнктура, бо провалилися у Першій світовій війні обидві окупантські монархії — Австро-Угорщина і царська Росія. На так званому південно-західньому фронті України були величезні запаси зброї і ліків. Були союзники — спершу чотири країни, які підписали Берестейський мир, опісля Польща за Варшавським договором. Не завинили „воріженьки", завинили ми самі. Завинило те, що „від молдаванина аж до фина все заснуло", все мовчало, завинила відсутність свідомости що рідну державу треба здобути важким зусиллям. Не фразами, не маніфестаціями і не писаними законами, а всією настановою всього народу, готовістю сотень тисяч здорових чоловіків воювати із зброєю в руках, а не проголошувати „невтральність" до проблеми рідної волі.

На Свят-Вечір усі члени кожної української родини й усі приятелі бажають один одному здійснення своїх мрій. Побажаймо у цей наш Святий Вечір, щоб 1990-ий рік був роком переможного походу українського народу до його політичної волі, з якою найтісніше пов'язана культура й економіка. Один український учений медичний психолог писав, що Україна притолочена вантажем довгої неволі, — що українська психіка хвора від довголітнього ярма неволі. Мріяли ми про те, щоб настав знову такий історичний час, в якому український невольник міг би випростувати свій хребет. Побажаймо собі взаємно, щоб у цьому новому році сталося чудо і щоби здійснилися пророчі слова Шевченка і Франка про те, що Україна засяде у народів вільному колі. Це буде найбільша радість і це буде здійснення слів колядки, що Месія спас люд український.

Христос Родився — Славмо Його!



Любов Коленська

ІНАКШЕ–БЛАГОСЛОВЕННЕ РІЗДВО

Бистрими зльотами метеорів, сповнені благословенної надії, появляються усе нові і нові вісті з України. Розчиняють вони пре довгу, бо 70-річну темряву зашморгу свободи, враз-у-раз — напоюючи темінь спалахами світел. І здається, що це взимку прорвались весняні, бурунні потоки і бунтарно пробивають стужавілу, затверділу кору землі. Із-поза хмар, начебто на небозвід ще темного неба, врочисто виходить зоря і, гордо підоймивши вгору своє русе чоло — сіяє... сіяє на всю вселенну. І враз це, що донедавна було мрією-мрій і, здавалось, неосяжною утопією — поволі, поступово назріває дійсністю.

— Хіба ви не чуєте — це ж говорять, відкриваються Правдою досі мовчазні уста українського народу. Спочатку їхні голоси були несміливі, ніби защеплені в морозній тиші, та потім прорвались наче парості у сонце... І щораз дужче говорить народ, щораз більш одчайдушно і одверто. Зі Заходу на Схід, зі Львова у Київ лунають їхні слова, підоймають крила та й летять, летять, вірлиною швидкістю, лявінною силою... Голосно домагаються земляки наші належних їм прав, що їх має кожен свободолюбний народ у світі, аби тільки не бути в тіні „старшого брата", аби не животіти, а жити.

А потім, надиво, вчуваються не лише їхні слова, але й їхні кроки:

— І цих, кого звільнили з тюрем довголітніх, з психіятричних лікарень та заслань... Жаль тільки, скорботний, пекучий жаль, що багатьох з них, закостенілих у снігах сибірських тайг, не побачить оцього всенародного чуда, не побачить оцього осяйного світла, а поміж ними — й Олекса Тихий, й Василь Стус та й Юрій Литвин — закатовані в уральському таборі смерти, померлі протягом одного тільки 1985 року. Саме недавно перевезено їхні тіла з пермської землі і поховано в столиці України, Києві, на Байковому цвинтарі, де оточило їх море людей і море синьо-жовтих прапорів. І хоча їхнє життя, задавлене завчасно обірвалось у стінах пермської землі, але до останку їхні уста вимовляли оте незламне: „Не каюсь..."

І різко вчуваються кроки тих, ім'я яких — колись заплямоване совєтською владою і мертве навіть для найближчого їхнього гурту — сьогодні реабілітоване, знову воскресає у життя.

І лунають по бруку містечок і міст кроки цих, що досі мовчали, залякані диявольською системою макіявелівської совєтської влади, для якої найбільш жорстокі і рафіновані засоби не були чужі, не були осоружні...

І чуємо кроки оцих дотепер невидючих, які побачивши світло, що заструменіло до них звідусіль, що вдарило їх різкими діямантовими вогнями — раптом прозріли... І зачаровані вони глибиною Правди народної і зовом братів своїх, вернулись на лоно матері своєї-Батьківщини.

— Та й чуємо кроки цих, сьогодні їх, либонь, найбільше — це хід зовсім молодих людей, матері яких від самого найменшого вще плювали їм Шевченкові слова, сповнені полум'яної любови до народу свого. Та й ще розповідали їхні матері про тих, що колись боролись за кожну п'ядь рідної землі, що змаганнями своїми в імені її творили історію України — і про козацькі славетні походи, Петлюрині звитяжні полки, про одчайдушні і відважні війська січових стрільців, і хоробрі й завзяті бої І-ої Української Дивізії та безчисленні ряди воїнів УПА, що ворогові ставили чоло. Раз-у-раз, ніби молитовну вервицю, повторяли їм матері — про цих усіх воїнів, що залишили заповіт — понад усе любити Батьківщину свою і ставати в обороні її вікопомної Правди, що її ще на щитах своїх несли лицарі княжої Руси...

І щораз сильніше перемірюють землю тисячі і тисячі кроків оцих, що, маршуючи, виходять на демонстрації, що тісно гуртуються довкола народного барда свого — геніяльного Шевченка, і цих, що виступаючи в обороні української мови, створили у відсіч для цієї мети Товариство, домагаючись удержавлення рідної мови, і цих, що виступають з вимогою за легалізування Української Католицької Церкви і відродження Української Автокефальної Православної Церкви. І йдуть спільним походом ці, що створили Українську Гельсінкську Спілку і ці, що включились у ряди Народного Руху України за Перебудову, та й маршують ще ці — в очах яких ятриться болюча скарга, ятриться рана страш-

(Закінчення на ст. 8-ій)

Василь Папіж

Колядування колись і тепер

I.

Згідно з церковним уставом, різдвяний час починався першого дня „пилипівки", тобто посту перед Різдвом, десь наприкінці листопада. Насправді він починався далеко раніше, особливо для нас малих, бо десь у половині липня. Старші виходили в поле на жнива, а ми, малі, користувалися повною свободою. Женці, нажавши перший сніп жита, сідали або ставали біля нього і колядували одну-дві стрічки колядки.

Ми, малі, використали найбільш відповідний час на солідну підготову до різдвяного колядування. Це був найбільш сприятливий час, коли можна було заколядувати конечні на наші великі потреби гроші. Нас було трьох. Усі ми належали до спортової дружини копаного мяча „Хлопці з бубна". Кожному з нас потрібно було футболівок та м'яча нумер три, щоб ми виглядали так само як клюб „Хортиця" у Підгайцях, що був одним із найкращих у цілій окрузі (Тернопіль-Рогатин, Бережани-Бучач).

Докладно обміркувавши наші потреби, виявилося, що нам потрібно заколядувати принайменше 20 золотих. Справді футболівки коштували 6-8 зол., а м'яч нумер три 4-5 зол. На футболівки ми напевно заколядуємо, а на м'яч нумер три підемо засівати на Новий Рік.

Щоб мати добрі шанси на успішне колядування — треба було мати звізду. Цю проблему ми розв'язали дуже швидко. Із сусідського решета обдерли сітку, „обичийку" обклеїли „Народною справою" і „Нашим прапором", а вісім рогів кольоровим папером від Кресля. Закупили також свічки, бо звізда мала бути освічена всередині, а „бетлейку" купимо пізніше, бо ще нема в продажі. („Бетлейка" — це розмальований папір з Різдвом Христа, пастухами та царями). Обрахували кошти звізди: папір — 25 грошів, свічки — 35, „бетлейка" — 45 грошів, разом — 1.05 зл. Пропорційно до запланованого заробітку 20 зол. або багато більше, інвестиція зовсім мінімальна. На кожного з нас випадало по 35 грошів. Звізда готова, „бетлейку" купимо пізніше, робимо пробу коляди. Виходить прекрасно! Готову звізду винесли на стрих, а самі взялися шити калитки. Кожному з нас треба по три калитки: одну на мідяки — 1, 2 і 5 грошів: другу на грубші монети 10, 25 і 50 грошів, третю на паперові (банкноти). Обговорили все відпочатку ще раз, і 20, або багато більше золотих наче в кишені.

Декілька днів перед Різдвом купили „бетлейку". Зняли звізду зі стриху і жахнулися! „Народна справа" і „Наш прапор" обгрижені мишами до голого дерева. З кольорового паперу від Кресля — ні сліду. Тоді ще не було модно уживати „крейзі ґлу", і замість того ми уживали рідке тісто з пшеничної муки. А то якраз надавалося на мишачі зуби. З жалем, злістю та плачем купуємо папір, обклеїли знову „Народною справою" і звізда — готова. Очікуємо Свят-Вечора.

День перед Свят-Вечором був для нас найдовшим у році. Не могли дочекатися першої зірки, щоб почати свят-вечерю і піти колядувати. Врешті вбігаємо з криком у хату, бо побачили зірку. Починаємо вечеряти. Мене з братом ніяк не можуть змусити їсти, сидячи. Настоячи буде швидше, бо партнер уже очікує нас у хаті. Починаємо коляду з нашої хати. Вийшли надвір і під вікном заспівали коляду. Дали 10 грошів. Незлий початок. У партнера дали 5 грошів, а ще — 5 обіцяли дати пізніше. В наступній хаті відмовили. В інших давали по 2-3 гроші. Стара Пилипиха дала кілька голубців і пампушків. У дальших хатах давали по 5 грошів.

Колядуємо в пізню ніч. Враз із одного подвір'я вибіг Фецаків „Лямур". Це найлютіший пес на цілу вулицю. Ми кинулися в розтіч. „Звіздар", тікаючи, упав у сніг, а звізда вмить стала в полум'ї. Голубці, вареники й пампушки залишилися десь у снігу, а ми з розбитками пізно вночі повернулися до хати. Обраховуємо заробіток. Заколядували 56 грошів. До запланованих 20 і багато більше золотих, коли ще додати дефіцит, бракує дуже багато. Дуже речево і швидко ми розв'язали цю проблему новим пляном, а саме: наступного року підемо з вертепом і футболівки напевно будуть, ще може дещо залишиться. Всьо виходить добре, але як по-рівному розділити 56 грошів на три колядки? Виходить по 18 грошів і два залишається. Це питання допоміг нам розв'язати наш батько „професійний старший брат" у церковному братстві. Порадив, щоб кожний з нас доклав по одному грошеві, буде разом п'ять грошів і їх щоб дати на тацу на Різдво. Пропозицію ми всі радо прийняли, й цей почесний обов'язок доручено мені, як провідникові нашої групи.

На Різдво ходили колядувати на „Рідну Школу". Колядували ті „Соколи", що в неділю рано на вигоні робили вправи й ті, що в читальні грали вистави „Сватання на Гончарівці", „Сатана в бочці" та інші. Самі вибрані.

Другий день свят — колядки. Раненько, старші й молодші, кому попало, об'язували овочеві дерева в садах перевеслами з дідуха, що його стелили на Свят-Вечір на долівці. Наказували, щоб ліпше родили овочі ніж торік, бо в іншому випадку зрубають. Увечері майже на кожному городі палили частину дідуха. Це в пам'ять того, що злісний Ірод спалив стаєнку, де народився Христос.

Закінчення буде.

Володимир Барагура

ЛЮДЯНІСТЬ

(Різдвяна мініятюрка)

Морозовий, похмурий, вітряний день Різдва Христового за новим стилем. Хоч святкую за традиційним юліянським календарем, то все таки святковий настрій передається й мені. Живу на окраїні міста в тихій, спокійній околиці. Дбайливо втримані домики з травниками й квітниками, чисті засаджені деревами вулиці, заметені тротуари, спокійне сусідство, здебільша люди старшого віку, або молоді подружжя з малими дітьми. Наша церква, багато костьолів, дві католицькі школи, дитячий садок при німецько-протестанському костьолі, в якому виховуються діти різних віровизнань.

У святковий сезон приватні доми при вулицях і провулках та урядові будинки й крамниці при головному бульварі прикрашені декораціями з різними мотивами з безліччю кольорових світелець і блискіток. У вікнах блимають різнокольорові лямпочки, двері обведені зеленими плетивами та обвішані вінками. Назовні стоять ясла з Божим Дитятком, Його Ненькою та св. Йосифом, трьома мудрецями, ангелами. На даху на санях, запряжених ланями, мчить з дарунками добродушний „Санта Клос", тендітні дзвіночки під подувом вітру вигравають ніжні мелодії на прославу Новонародженого. Все те сантиментально настроює людину, навіть, коли вона не є співучасником святкувань.

Самота, тоскність за втраченою під час війни родиною, за недавно померлою дружиною, ностальгія, яка голодним вовком час від часу виє в моїй душі за батьківщиною, за молодістю, за несповненими мріями, виганяють мене з теплого, затишного помешкання. Може на вулицях знайду заспокоєння в юрбі святково настроєних, хай і чужих, людей. Але я розчарувався...

Хоч вікна домиків мерехтять грайливими вогниками, хоч із хат несуться веселі людські голоси, хоч лунають звуки колядок, то вулиці світять пусткою, такою самою самотністю, яку я залишив у своєму помешканні. Як проїде бічними вуличками якесь випадкове авто, то тільки на те, щоб з нього висипалися пасажири, які зі святковими подарунками приїхали в гості до родини, чи знайомих. Або, навпаки, на хвилину загомонить голосами прощання, коли відвідувачі від'їжджають.

Навіть рухлива головна ділова й комерційна вулиця моєї дільниці сьогодні притихла. Де-не-де промчить авто, застукоче надземний поїзд, проїде автобус, чи завиє сирена пожежної сторожі, чи амбулянсу першої допомоги.

І знову тиша і знову самота, і знову ностальгія голодним вовком виє в грудях вигнанця, який за кількадесять років перебування не зміг врости в нову почву.

Підприємства закриті, тільки деякі крамнички з гарячою кавою, ковбасками, прецлями відкриті для припадкових покупців.

Але зауважую перед собою постать старенької жінки. Це одна з багатьох бездомних, що їх стільки скитається по вулицях, залізничних і автобусних станціях пребагатої столиці світу, нюйоркської метрополії. Старенька бабуся закутана в лахміття, яке захороняє її перед в'їдливим вітром та перед укусами лютого морозу. Голова пов'язана грубою хусткою, ледве видно поморщене лице й заслязені очі. Ніколи цієї бабусі я тут не бачив, бо взагалі вулиці в цій околиці бездомні й нуждарі не трапляються.

Іду за бабусею. Вона затримується коло кожного кошика на сміття й пильно щось вигрібає з нього та вкладає до паперової торби з вушками. В другій торбі має своє лахміття, накривало та іншу мізерію. Я не міг доглянути, що саме бабуся так пильно вишукує. Аж коло одного кошика, серед висипаного на тротуар сміття, бачу недоїдки булок, бубликів, прецлів, сушеної картоплі. Бабуся пильно все те збирає і дбайливо кладе в торбу. Мабуть, думаю, голодна, але як вона може споживати такі брудні, надпсовані залишки харчів.

Так дійшли ми аж до невеличкого скверу напроти поштового уряду. Тут кілька лавок, на яких у погідні, соняшні дні сідають люди похилого віку, щоб погуторити. Бабуся присіла, а я сповільнив ходу. Незабаром із усіх усюдів почали злітатися птиці різної породи, а бабуся закляклими від холоду пальцями стала кришити призбирані залишки їжі й кидати крилатим приятелям.

Я не витримав і присівся до бабусі:

— Ви напевно самі голодні, а кидаєте їжу птицям.

— О, ні, пане, я сьогодні добре попоїла в добровільній харчівні під костьолом. Навіть давали індика і всякі лакітки. А, ось ці бідні створіння мерзнуть і голодують у Різдво Христове.

Мені стало жаль старенької. Я всунув їй у долоню кілька долярів.

— Хай вас Бог благословить, пане. Веселих свят Різдва Христового та щасливого Нового Року.

— Хай вас теж благословить Всевишній — побажав я старенькій, але не мав відваги ні серця побажати їй „Веселих Свят". Бо які ж „Веселі Свята" може мати бездомна людина, яка не має що вкласти в уста, в що одягнутися й де приклонити голову, хоч живе в країні, яка має вдосталь добра й яка помагає потребуючим у цілому світі.

Я відкрив двері свого помешкання і знову на мене війнула холодна супутниця самота і знову вовчим голосом завила ностальгія.

Якраз на телевізії показували багатолюдну, веселу й пишну параду з нагоди Різдва Христового...

Осип Оришкевич

ПЕРШЕ РІЗДВО ПІД БОЛЬШЕВИКАМИ В ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ

I.

Першого вересня 1939 року спалахнула Друга світова війна. 17-го вересня Червона армія перейшла лінію Керзона й на підставі пакту з гітлерівською Німеччиною зайняла Західню Україну й Білорусію. Польська армія не ставила опору большевикам і Львів був окупований ними за три дні. Дуже скоро совєтська влада почала організувати на свій лад усе життя на окупованій території. Я обмежуся тут лише до організування Медичного Інституту у Львові.

У той час я мав закінчені чотири роки медицини в Познанському університеті й я перебував на літніх вакаціях у батьківському домі в містечку Олеську, 60 км. на схід від Львова. Воєнні події змінили границі Польщі. Вертатися на дальші студії до Познаня було ризиком, отже я рішився дістатися до Львова, щоб там розвідати про можливості закінчення моїх студій під новою владою. За декілька днів я пішки вибрався до Львова. Там я зустрів кількох українців, студентів медицини, які мене поінформували, що вже організується Львівський Державний Інститут.

Незабаром там почали реєструвати студентів-медиків, а також почався реєстр кандидатів на перший рік медичних студій. Усе це діялося на терені Львівського університету, який за Польщі носив ім'я Яна Казимира. Більшість студентів творили поляки і жиди, велика частина яких прибула до Львова зі Західньої Польщі. Українців на медицині було обмаль, бо польська влада застосовувала до них т. зв. numerus clausus у Львові, і через те і я в 1935 році пішов шукати „щастя" аж у Познані.

Хоч Медичний Інститут у Львові був уже готовий до навчання у грудні, але офіційно виклади мали зачатися щойно у січні, після т. зв. зимових вакацій. Десь коло 20-го грудня появилося на стінах Інституту оголошення, що зимові вакації триватимуть від 22-го грудня 1939 року до 5-го січня 1940 року. В день українського Свят Вечора всі студенти мали вже бути на викладах. Це була сумна несподіванка для нас, українських студентів. Ми надіялися, що виклади почнуться після нашого Різдва, а тут „наша радянська" влада повторила те, що робила колись польська адміністрація. Це нас заболіло і пригнобило.

Польські товариші були непокривджені таким розпорядком, а ми, греко-католики чи православні, мали сидіти на викладах на своє Різдво. Що було нам робити? Ми почали нишком між собою радитися, як нам переможно вийти з нашого покривдженого становища. Ігнорувати рішення нової влади було небезпечно, хіба інтервеніювати в Дирекції Медичного Інституту, щоб продовжити вакації бодай на три дні. Хто мав би це зробити? Ми не мали якоїсь студентської організації, що зайнялася б цією місією. Уже тоді ходили чутки про арешти, зникання й вивози наших людей, і навіть студенти побоювалися інтервеніювати у влади в такій дражливій справі, як „різдвяні вакації". Не було між нами охотників, щоб піднялися цієї місії. Справа виглядала безнадійною.

Тоді я сам рішився пробувати щастя. Я завжди дуже любив Різдвяні Свята й ніколи не пропустив нагоди, щоб бути на Різдво вдома, з родиною. Я тоді поспішно зорганізував чотириособову „делеґацію", до якої, крім мене, входила студентка зі Львова Ірина Сим, і двох православних студентів, (один) білорусин і (один) росіянин. Усі разом ми пішли наперед до декана, яким був поляк, професор гістології, д-р Болеслав Яловий. Він прийняв нас чемно, признав нам слушність у нашому домаганні, але відмовився нам допомогти, бо, мовляв, він сам не почував себе міцно на своєму становищі і не мав права рішати в такій делікатній справі. Опісля ми зайшли до заступника директора Медичного Інституту д-ра Максима Музики. За панування Польщі був він лікарем у Львові; людина шанована і „своя". Він також прийняв нас чемно, зі зрозумінням, але заявив, що він безсильний нам допомогти, бо рішення щодо вакацій прийшло з Києва.

Залишилася остання слаба надія — піти до директора медичного Інституту — до д-ра Олександра Макарченка. До цього часу я не мав нагоди з ним говорити, і це мала бути наша перша зустріч. Він був членом Комуністичної Партії від 1928 року студіював медицину в Харкові, а народився в 1903 році в Маріюполі, над Азовським морем.

Як речник „делеґації", я мав дещо „трему" говорити з новою людиною, комуністом й атеїстом, в такій делікатній, дещо „релігійній", справі.

Повільно й тихо ми вступили до кабінету директора і станули перед його бюрком. Невеликого він був росту, з білявим волоссям, у грубих окулярах. Піднісся з крісла із певним здивуванням запитав нас, з якою справою ми прийшли. Я тоді відповів йому так:

— Товаришу директоре, ми представники студентів Медичного Інституту — українці, росіяни й білорусини, прийшли просити вас, щоб ви продовжили зимові вакації до 9-го січня, бо ми хотіли б бути на Різдво вдома, з нашими рідними. Ми обходимо цей празник за Юліянським календарем від 6-го до 9-го січня. За панської Польщі ми не мали змоги обходити Різдва вдома, а тепер, за совєтської влади, діється те саме.

Директор Макарченко спокійно вислухав моїх слів і по хвилині спокійно, але твердо, відповів:

— Ви, студенти медицини, майбутня радянська інтеліґенція, не соромитеся приходити до мене в такій неважній справі? Релігійні культи в нашій радянській державі належать до минулого. Ви повинні поборювати такі культи серед мас, а самі забутьте про них. Зрештою, рішення про канікули прийшло з міністерства з Києва, і я не маю права його зміняти. Мені прикро вам відмовити у вашому проханні, а тим більше, що це вже запізно щось вдіяти, бо багато студентів уже, мабуть, виїхали зі Львова на канікули.

Мовчки ми вислухали аргументів директора, як послушні учні. Надія на успіх нашої інтервенції майже зникла, але я відважився продовжувати нашу розмову і я так заявив директорові:

— Товаришу директоре! Ви, як лікар й високообразована людина, хіба можете повірити, що ми, виховані в капіталістичній системі, де серед народу, через сотні років релігія була свобідна, могли б за три місяці совєтської влади зовсім змінитися, як ви нам перед хвилиною викладали. Це мало правдоподібне! Може за якийсь час це зміниться, але наразі ми не можемо вам заявити, що ми вже порвали з релігією. Тому ще раз прохаємо вас помогти нам у нашій справі.

Закінчення буде.

З Різдвом Христовим

Христос Народжується! *Славмо Його!*

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ПАРАФІЯ

ВСІХ СВЯТИХ

в НЮ ЙОРКУ, 206 Схід 11-та вулиця

Дорогих наших Парафіян, Прихожан і Приятелів

вітаємо сердечно

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
і НОВИМ РОКОМ!

Парох: **о. Протопресвітер ІВАН ТКАЧУК**
Кооп.: **о. ГРИГОРІЙ РЕКУЧА**
Голова Параф. Уряду: **М. СОСНИЦЬКИЙ**
Секретарі: **МАРІЯ БОДНАР**
і ОКСАНА КРИЛОВА



Христос Рождається!

УКРАЇНСЬКА ШКІЛЬНА РАДА

вітає

З Різдвом Христовим
та Новим 1990-им Роком

Ієрархів та духовенство Українських Церков, наші шкільні, молодечі та громадські організації та ввесь Український Народ на Рідних Землях та на поселеннях!



Христос Родився.



Славіте!

Високоповажаним Панам Професорам і колишнім Учням та всім Зальцбуржанам

Веселих Свят
і
Щасливого Нового Року

— бажає —

КОМІТЕТ ЗАЛЬЦБУРЗЬКОЇ ГІМНАЗІЇ

Слідуючий З'їзд відбудеться осінню 1991 р. на Союзівці

Дирекція Українського Народного Дому в Ню Йорку

— бажає —

усім Удіповцям, Установам і Організаціям, які мають в УНДомі свої постійні домівки, всім, що користують із заль УНДому та всім ВШ. Гостям нашого Ресторану та Клюбу „ЛИСА МИКИТИ" і всій Українській Громаді Ню Йорку

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО

та

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

140-142 Second Ave. — NEW YORK, N. Y. — GR 3-5289

ТОВАРИСТВУ ОУА „САМОПОМІЧ" в НЮ ЙОРКУ, ДИРЕКЦІЇ ШКОЛИ УКРАЇНОЗНАВСТВА, УСІМ ЇЇ УЧИТЕЛЯМ та БАТЬКАМ і ПРИХИЛЬНИКАМ ШКОЛИ

Радісних Свят Різдва Христового
і багато сил до праці
у Новому 1990 Році!

— бажає —

Управа Батьківського Кружка

Всім нашим прихильникам, жертводавцям, цілій „Думкарській родині" та всій українській громаді в діяспорі й в Україні щиро сердешні побажання

всего добра з нагоди
СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО

— пересилає —

Управа Українського Хору „Думка"

Христос Раждається! Славіте Його!

УКРАЇНСЬКЕ ЛІКАРСЬКЕ ТОВАРИСТВО ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ ВІДДІЛ НЮ ЙОРК

— вітає —

з Різдвом Христовим і Новим Роком усіх своїх Членів з Родинами і бажає Веселих Свят та Щасливого Нового Року!

Управа Відділу

ХРИСТОС РОДИВСЯ!

Всім Ієрархам Українських Церков, Пластовим Капелянам, Начальному Пластунові, Головній Пластовій Раді і Булаві, Добродіям Пласту, Батькам пластової молоді, Станичним Старшинам, Членам Гуртків Пластприяту, всім Пластункам і Пластунам та приятелям Пласту в Україні і в діяспорі, як і прихильному Пластові Українському Громадянству

Веселих Свят Різдва Христового
та
Щасливого Нового Року!

— бажають —

Крайова Пластова Рада
і
Крайова Пластова Старшина в ЗСА

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ

В рокові празники
Різдва Христового, Нового Року
і Богоявлення Господнього

сердечно вітаємо Їх Блаженство нашого Патріярха і Кардинала Мирослава Івана зі Синодом Єпископів Помісної Української Католицької Церкви, Містоблюстителя Галицької Митрополії Високопреосвященного Кир Володимира, всю Високодостойну Єрархію в Україні і на поселеннях, Прицерковні Братства і Сестрицтва та всю нашу Соборну Християнську Громаду — і бажаємо Їм усім, щоб Новонароджений Спаситель світу зіслав на усіх нас потрібні ласки та Боже благословення і дозволив дочекатися НАРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВДИ.

Христос Родився! Славіте Його!

Крайова Управа Союзу Українських Католицьких Братств і Сестрицтв Америки

З РОЖДЕСТВОМ ХРИСТОВИМ
і НОВИМ РОКОМ

найкращі побажання усім Ієрархам, Духовенству Українських Церков, Начальному Пластунові, Головній Пластовій Раді і Булаві, Крайовій Пластовій Раді і Старшині, Членам Пластприяту, Дирекції Пластової Фундації, Батькам Пластової Молоді, всім Пластунам і Пластункам та всьому Українському Громадянству,

складає

Станична Пластова Старшина
Управа Гуртка Пластприяту
Осередок Праці УПСеніорів
і Старшого Пластунства
в Ню Йорку

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
РОЖДЕСТВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ!

Начальному Пластунові, Пластовим Проводам, Виховникам, всім Пластункам і Пластунам і Приятелям Пласту в діяспорі та в Україні

— бажає —

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ

СВІТОВА КООРДИНАЦІЙНА РАДА ІСНО

Зі Святами Рождества Христового та Нового Року

бажає

всього найкращого Українському Народові на Батьківщині та у всіх країнах поселення, Ієрархам Українських Церков, Пасторам Української Євангелицької та Баптистської Церков, Голові ПУН і Проводові Українських Націоналістів, Президії й Секретаріятові СКВУ, Крайовим складовим Організаціям ІСНО та всьому Членству!

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

Олександер Скоцен, секретар
Павло Дорожинський голова

Щирі побажання Веселих Свят
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

пересилає

усім своїм Членам, Симпатикам, Прихильникам, Спортовим Централям СУАСТ і УСЦАК, Братнім Спортовим Товариствам та всьому Українському Громадянству

Управа Українського Спортового Клюбу в Ню Йорку

Пластова Фундація в Ню Йорку

з нагоди

РІЗДВА ХРИСТОВОГО та НОВОГО РОКУ

бажає

своїм Членам, Українській Громаді, а зокрема Пластовим Проводам, Управі Пластприяту, всім Фундаторам, Добродіям та Жертводавцям

Веселих Свят та Щасливого Нового Року!

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ і НОВИМ РОКОМ

Секретаріят Світового Конґресу Вільних Українців і його Президія

— пересилають —

найщиріший привіт Українському Народові в Україні та в розсіянні по цілому світі і вітають Ієрархів, Духовенство й Пасторат Українських Церков, Проводи Українських Організацій і їх Членство традиційним привітом

Христос Рождається! та щирим побажанням Щасливого Нового 1990 Року!

Президія Секретаріяту СКВУ



З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ і НОВИМ РОКОМ

вітаємо щиро
всіх наших Членів та Прихильників
бажаємо їм
Веселих Свят та Щасливого Нового Року
та дякуємо їм за кожночасну підтримку

ПРЕЗИДІЯ УКРАЇНСЬКОЇ АМЕРИКАНСЬКОЇ КООРДИНАЦІЙНОЇ РАДИ

З РІЗДВОМ
ХРИСТОВИМ
і
НОВИМ
РОКОМ!



Щиро вітаємо всіх наших ВШановних Гостей, Симпатиків і Приятелів. Сердечно дякуємо їм за їхню прихильність, підтримку та відвідування нашої Оселі.

Всім Працівникам Союзівки, Членам і Урядникам Українського Народного Союзу, бажаємо усього добра, щастя, здоров'я та найкращих успіхів у Новому Році!

ХРИСТОС
РОДИВСЯ!



УПРАВА СОЮЗІВКИ







Веселих Свят Різдва Христового
і
Щасливого Нового Року
Родині, Приятелям і Знайомим
— бажають —
д-р Клементій й Ольга Стефанія
РОГОЗИНСЬКІ

З Різдвом Христовим найщиріші побажання
Веселих Свят
та Щасливого Нового Року
РІДНІ і ЗНАЙОМИМ
пересилають
д-р Остап і Зеня Баран
з Родиною
Ню Йорк, Н.Й.

З НАГОДИ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
ВЕСЕЛИХ СВЯТ та ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
всім Рідним, Друзям і Знайомим
— бажають —
Урсуля й Остап Балабани

Веселих Свят
і Щасливого Нового Року!
РОДИНІ, ЗНАЙОМИМ і ПАЦІЄНТАМ
— бажають —
д-р Андрій і Зірка Лятишевські

Веселих Свят Різдва Христового
та Щасливого Нового Року
Рідні і Знайомим
бажає
д-р Олекса Лятишевський
з Родиною

Радісних Свят Різдва Христового
та Щасливого Нового Року
РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ і КЛІЄНТАМ
щиро бажають
Роман і Марічка Омецінські

Roman G. Omecinskyj
CERTIFIED PUBLIC ACCOUNTANT
(N.Y. and N.J.) (201) 316-0535, FAX (201) 316-0522
ПРОФЕСІЙНІ КОНСУЛЬТАЦІЇ ПОДАТКОВІ І ФІНАНСОВІ

Веселих Свят
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ і ЗНАЙОМИМ
щиро бажають
д-р Ігор і Александра Савчуки
з дітьми Александром,
Маркіяном і Лярою

DR. and MRS. WALTER BARON
WISH EVERYONE A JOYOUS CHRISTMAS AND MANY BLESSINGS
FOR A HAPPY AND HEALTY NEW YEAR
■
З нагоди Світлого Празника
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
усім нашим Рідним, Приятелям і Пацієнтам
бажаємо
Радісних і Ласкипових Свят
та
Щасливого Нового Року!
Д-р і П-ні ВАЛТЕР БАРОН

AMERICAN-UKRAINIAN DENTIST
119 East 10th Street New York, N.Y.
By appointment. (212) 477 3016



РІДНІ, ПРИЯТЕЛЯМ і ЗНАЙОМИМ,
безжурних Свят Різдва Христового
і
Щасливого Нового Року
щиро бажають
Григорій і Тереса Божик
(Вудсайд, Н. Й.)

В день Різдва Христового
ВЕСЕЛИХ і ЩАСЛИВИХ СВЯТ
Рідним, Приятелям і Знайомим
бажають
д-р Евген і Лідія Грабарчук
з Родиною

З Різдвом Христовим і Новим Роком
РІДНИХ, ПРИЯТЕЛІВ і ЗНАЙОМИХ
щиро вітають
Теодор, Мирослава
Мирошниченки
і
Галина, Любомир Кузьми

Веселих Свят
і Щасливого Нового Року!
всім Членам Українського Народного Союзу, „Свободі", всьому Українському Народові на Українських Землях та всім Організаціям і всій Родині
— бажає —
Іван Пригода з Родиною
секретар 200 Відділу УНС

З НАГОДИ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
НОВОГО РОКУ
Рідним, Приятелям і Знайомим
Божого благословення, здоров'я та спокою духа
щиро бажає
ВОЛОДИМИР БАРАГУРА
Будгейвен, Н. Й.

Веселих Різдвяних Свят
та Щасливого Нового Року!
РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ і ПАЦІЄНТАМ
бажають
д-р Ольга і д-р Евгеній Оленко
з дочкою Маріяною
Ню Йорк, Н. Й. Форест Гіллс, Н. Й.

Христос Рождається!
Рідні, Приятелям і Знайомим
Веселих Свят
і Щасливого Нового Року
бажають
д-р Роман, Лідія і Юліяна
Осінчуки

Христос Рождається! Славіте Його!
РІДНІ, ПРИЯТЕЛЯМ та ЗНАЙОМИМ
Веселих Свят Різдва Христового
та Щасливого Нового Року!
— бажає —
д-р Володимир Онуферко

Веселих Свят Різдва Христового
та Щасливого Нового Року!
— бажає —
РІДНИМ і ЗНАЙОМИМ
Петро Москалюк з Родиною
R.R. 1, Box 326A, Mokena, Ill. 60448

Веселих Свят
та
Щасливого Нового Року!
РІДНІ, ПРИЯТЕЛЯМ, ЗНАЙОМИМ
та
ШАНОВНИМ ПАЦІЄНТАМ
— бажає —
д-р Юліян Гной
з Родиною

Веселих Свят Різдва Христового
і Нового Року
РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ і ЗНАЙОМИМ
бажають
д-р Ярослав, Оля і Михайло
Ставничі
Ратерфорд, Н. Дж.

Веселих Свят Різдва Христового
і Щасливого Нового Року
— бажає —
KRYSTYNA SLOSARSKA, D.D.S.
(914) 647-4340, Ellenville, N.Y.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
Родині, Приятелям і Знайомим
— бажає —
Люба Мосевич

ХРИСТОС РОДИВСЯ!
РАДІСНИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
пересилаємо Родині і нашим Приятелям
по новому і старому стилі.
Замість окремих святочних побажань складаємо
50 дол. на будову Українського Музею
Флорида **Марія і Сильвестер МАРТЮКИ**

Родині, Друзям та Побратимам з нагоди Свят
РОЖДЕСТВА ХРИСТОВОГО, НОВОГО РОКУ
та ЙОРДАНУ
бажаємо здоров'я, щастя та радости!
Наталка і полк. Петро Войновські

НОВА РАДІСТЬ СТАЛА ...
Мамі, Бабуні і Прабабуні КАТЕРИНІ КОБРИН
в Якубовій Волі кол. Дрогобича, Україна
і всім Рідним, Приятелям і Знайомим в Україні
і в інших країнах світу
Веселих Свят і Щасливого Нового Року
— бажають —
КАТРУСЯ й АТАНАС КОБРИН
з Дітьми і Внуками
Стетен Айленд, Ню Йорк



Веселих Свят Різдва Христового
і
Щасливого Нового Року!
— бажають —
РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ і ПАЦІЄНТАМ
д-р Марта Політило з Родиною
Ірвінгтон, Н. Дж.

З Празниками Різдва Христового та Нового Року
шлемо усім
нашим Рідним, Приятелям, Пластовим Друзям та
Знайомим щирий привіт та побажання
Веселих Свят та Щасливого 1990 Року!
Оксана і Микола Коропецькі з Родиною

Високопреосвященних і Преосвященних Владик Української Автокефальної Православної Церкви і Української Православної Церкви в Україні і в країнах нашого поселення, Всечесних Собратів Ієреїв, Преподобних Паніматок, Вірних святих наших Церков, Рідню, Друзів і Приятелів та Земляків сердечно поздоровляють із радісним і величним Різдвом Христовим і щиро бажають усіх Божих благ у Новому Році, люблячі у Христі:
священик Микола і паніматка Галина СТЕПАНЕНКО

З Торжеством Христовим
і Новим Роком
щиросердечні побажання доброго здоров'я,
щастя і многих Божих ласк бажає своїм
ПАЦІЄНТАМ, ПРИЯТЕЛЯМ і РІДНІ
КІНІСІОЛОГ
д-р Тарас Пенкальський

Веселих Свят Різдва Христового
і Нового Року!
Родині, Приятелям і Знайомим
— бажають —
д-р Петруся Котляр
ХІРОПРАКТОР
з мужем Нестором і дітьми
Александрою і Данилком Паславські
167 Valley Rd., Clifton, N.J. 07013. Tel.: (201) 478-7416

Д-р Іларіон і Мирослава Чолгани
з дітьми Лярчиком та Христиком
бажають всім Приятелям, Знайомим та Родині
ВЕСЕЛИХ СВЯТ та ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ!

Рідним, Приятелям та Знайомим
Веселих Різдвяних Свят
та Щасливого Нового Року
— бажає —
д-р Надія й інж. Ігор
Кмети з Родиною

Радісних Свят,
Щасливого Нового Року
Рідні, Приятелям і Знайомим
— бажають —
Ольга, Богдан, Оксана Михайлів

З близькими
Святами Різдва Христового
і Нового Року
пересилаю цією дорогою усім
МОЇМ ЧЛЕНАМ РОДИНИ, ДРУЗЯМ і ЗНАЙОМИМ
незалежно коли і де вони святкують
мої найсердечніші побажання всего добра,
а зокрема здоров'я і багато радости
та кличу їм щире, традиційне
ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!
Марія Савицька



ВЕСЕЛИХ СВЯТ
РІЗДВА ХРИСТОВОГО!
РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ і ЗНАЙОМИМ
бажають
Ірина, Ярослав,
Ярослав мол. і Оксана
КУРОВИЦЬКІ
Ню Йорк, Н. Й.



Рідним, Приятелям і Знайомим
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
— бажають —
МИРОН І ХРИСТИНА БИЦ
з дітьми
Мирославом і Кассандрою

АДМІНІСТРАТОРОМ ПАНАМСЬКОГО каналу від 1-го січня став вперше за час всієї 75-літньої історії його існування панамець Фернандо Манфредо. Цей крок був зумовлений угодами Панамського каналу з 1977 року, де сказано, що 1990 року панамець буде адміністратором і американець його заступником, протилежно як це було досі. Там же говориться й про те, що в 1999 році Панамський канал має перейти під цілковите керування Панами.

10-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКИХ ВЕТЕРАНІВ В БАФФАЛО

Ювілейні святкування 10-річчя станиці Українсько-Американських Ветеранів в Баффало 11-го листопада ц. р. було відзначено з особливою урочистістю. Справді було так, як заповідали у запрошеннях організатори: „Святочний Бенкет, з військовими церемоніями, з військовою „помпою", у військовомову стилі і смаку".

У репрезентативній залі „Пеленвудд" до гарно прибраних круглих столів, засіло 300 осіб. Це було свято з'єднаної соборної української громади, яка зібралась, щоб обмінятись новими враженнями, пережити нове, цікаве, відчути свіжий подих. До цієї об'єднаности причинився цілий ряд прапорів українських товариств та організацій включно національно-державними прапорами Америки, Канади та поневоленої України, які декорували гарну обширну залю.

Центральною подією цього вечора була присутність достойного гостя генерала американської армії, українця за походженням Симеона Яскілки, якого вітали хлібом та сіллю маленькі українські діти у вишиванках вручаючи китицю червоних троянд. Командант українсько-американських ветеранів станиці ч. 23 з адьютантами та почетом 18-ти військовиків в барвистих мундурах з'єднань американської зброї з крисами та шаблями впровадив гостя на почесне місце. Серед запрошених гостей були старшини різних військових формацій, об'єднаних, в американських та канадійських ветеранських організаціях. Біля ґенерала сиділа гостя з Дітройту Н. Голинська-Капітанець, рідна сестра Володимира Голинського американського вояка, який загинув у боях в Кореї, став патроном Українсько-Американських Ветеранів станиці ч. 23 в Баффало, Н. Й. За почесним столом були репрезентанти І-ої Української Дивізії — УНА, Української Повстанської Армії — УПА та представники Українсько-Канадійського Ветеранського Леґіону.

Після відспівання американського, канадійського та українського гимнів, майстер церемонії полковник-адвокат Андрій Дякун провів молитву, представив гостей почесного стола, зокрема, повітового старосту міста Баффало Деніса Горського, який представив себе як приятель української громади, і який воював в Кореї і В'єтнамі в Дивізії під командуванням ген. С. Яскілки. По відчитаній біографії та нарисі цікавого й довгого життєвого військового шляху ген. С. Яскілки, достойний гість з гордістю підкреслив своє українське походження. Він сказав: „Я є сином бідних еміґрантів від часів І-ої світової війни, батьків прибулих з Тернопільщини — з Галичини, Західньої України. Наука і моє замилування до військового діла винесли мене на вершини"... Ґенерал з військовим дотепом переповів, як його особу зв'язували з польським походженням: „Я є не Яскулка, моє прізвище є українське тверде — Яскілка". Також з дотепом він розповів, як пояснював совєтському амбасадорові у Вашинґтоні А. Добриніновї, що українці — це окремий з високою культурою народ, а не „рускі чи росіяни". Ґенерал С. Яскілка довше зупинився над розповіддю про військовика капрала американської армії Володимира Голинського, який може бути прикладом вояка-героя, що в обороні раненого друга, поклав своє життя. Він також проаналізував ситуацію бурхливої „революції" яка відбувається в Східній Европі, подаючи альтернативу продуманої, дуже обережної політики між Москвою та Вашінґтоном.

Головний командант Українсько-Американських Ветеранів, Дмитро Биковець, в присутності генерала С. Яскілки провів інсталяцію та заприсяження нового проводу 23-ої станиці,до якої ввійшли: Михайло В. Ліськевич — командант, Михайло Блендоногий — заступник ком., Мирослав Маланяк — адютант, Мирослав Заньків — фінансовий, Андрій Дякун — суддя, Микола Побивайло — господарський, Микола Паславський — хронікар, Дозьо Пришляк — капелян, Франко Матійкович — зв'язковий.

Опісля, ґенерал удекорував металлю „Бронзової Зірки" стрільця-капрала Артима Олейнічака за боєву заслугу в часі II- ої Світової війни.

Слідувала також мистецька частина, в якій виступив жіночий хор „Мрія" відспівуючи ряд настроєвих пісень до цього святочного вечора, під диригентурою Наталії Бабицької. Після вечері учасники свята проспівали молитовну пісню „Боже Великий, творче всесильний" та закінчили цей небуденно настроєвий вечір українським національним гимном.

Під звуки танцювальної музики молодь і старші забавлялися до пізніх годин. Велике признання організаторам 23-ої станиці Українсько-Американських Ветеранів, які своє свято зробили святом цілої української громади. Особливе признання і подяка належиться підполковникові Мирославові Маланякові, який посвятив багато праці та вмінням, щоб ці ювілейні святкування говорили не тільки мовою минулого, але заговорили мовою майбутнього.

Ярослав Пришляк

Диктатор...

(Закінчення зі стор. 1)

Вашінґтоном, панамським урядом і Ватиканом, але, як призналися речники Адміністрації, добровільна здача Норієґи в руки американців не бралась тоді до уваги і була повною несподіванкою для урядових осіб. Норієґа ставив тільки одну „передумову", що його не судитимуть в ЗСА за вбивства і зраду батьківщини (за це в Панамі очікувала б його кара смерти), а тільки за торгівлю наркотиками. ЗСА погодились з переданими папським нунцієм передумовами Норієґи і у висліді цього дійшло до здачі і арешту колишнього панамського диктатора, а може навіть до закінчення американського втручання в Панамі і ще одного тріюмфу політики ЗСА.

ЗВЕРНЕННЯ

Високопреосвященний Владико Володимире,
Преосвященні Владики,
Всечесніше Священство,
Високопреподобне Монашество
та Всі Миряни Української Католицької, донедавна Підпільної, сьогодні ж Вільної Церкви! Рідні Наші Брати й Сестри по Крові й Вірі!

Ми, українські католицькі миряни, розкидані по всіх континентах світу, але нерозлучні із вами, об'єднані в Українському Патріярхальному Світовому Об'єднанні, вітаємо вас щиро із знаменною датою, 1-го грудня 1989 року. У цей день, що його сотворив Господь, здійснилися хоч частинно наші спільні бажання й мрії.

Линуть з усіх кінців світу у цей благословенний час наші думки та молитви до столиці нашої туги, завжди вірного Львова. Припадають до порогів звільненої церкви Преображення Господнього, збираються довкруги храму святого Юрія-Переможця, де ще не затих пророчий голос Слуги Божого Андрея. Це ж він, в обличчі своєї смерти, віщував, що після всіх найжорстокіших випробувань — прийде світле воскресіння нашої церкви.

Від Бога дана ця ласка визволення, бо ніщо не діється без Його святої волі. Це ж Він наділив ключами Святого Апостола Петра, саме в цей час, Свого намісника слов'янського роду, Святішого Отця Івана Павла II, який зрозумів наші змагання та підтримав їх своїм могутнім авторитетом. Але безпосереднім, живим знаряддям промислу Божого явилися власне ви всі, від потайних Ієрархів, до непроглядних сонмів вірних мирян. У гоніннях і стражданнях, у тюрмах, Сибірі та Мордовії, в укритті та пониження, в довготерпеливості та всепрощенні — прямували ви непомильно шляхами Божими. Він один і знає, скільки з вас поклали свої праведні кості на цьому паломництві!

Зокрема ж сколихнули ви сумлінням світу в останні місяці своїми жертовними молінням на холодних плитах московського Арбату. Ними ви поставили справу нашої Церкви й народу на сторінки сучасної історії світу, зробили її предметом розмов найвищих володарів світу цього.

Ми, зорганізовані у Світовому Патріярхальному Об'єднанні, вдячні вам ще особливо, що зберегли Ви у цей, скрайнє непригожий час ідею покійного Ісповідника-Патріярха Йосифа Сліпого, ідею помісности Української Католицької Церкви та завершення її структури патріярхальним устроєм. Те, що саме ви, на рідних наших землях, так глибоко переконані в єдиноправильності ідеї українського патріярхату, стає найкращим доказом її доцільности, а нам — могутнім оружжям у змаганнях за її здійснення.

Сьогодні, коли сокрушаються довговічні мури людської злоби та щораз ширше роздираються заслони, що відгороджували нас від вас, ми маємо змогу злучитися з вами не лиш у святих молитвах, як це робили ми безперестанно й досі. Сьогодні можемо допомагати вам теж і всяким ділом у відбудові наших церков, парафій, у скріплюванні відродження душ поживою Божого Слова. Так довго ждали ми, щоб відкрилися ці можливості, і таким безмежним почуттям звершення буде напувати наші серця ця поміч вам, нашим найближчим. Не вагайтеся ж числити на нас та висловлювати щиро ваші потреби й бажання!

Не закинемо ми й наших дотеперішніх старань, щоб поширювати нашу, вами вистраждану правду, про права, належні нашій Церкві й народові поміж сильними світу цього, у країнах нашого поселення.

Ми ликуємо сьогодні спільно з вами, та ми, як і ви, свідомі, що це відкрилася тільки рогачка, яка впустить нас усіх на нові шляхи свобіднішого життя. Але шляхи ці ще непройдені, ще перед нами. Ще ждуть нас немалі труднощі й випробування і до них треба нам усім готовитися, уповаючи на Бога отців наших, який не покинув нас впродовж усього першого тисячоліття нашого християнства та не покине довіку.

У цьому радісному довір'ї, бажаємо вам радісних свят Різдва Спаса Нашого, який справедливо може вас привітати із нашого вертепу: „Слуго добрий і вірний, увійди у радість Пана Твого"!

Христос Родився!
Славіте Його!

За Головну управу та членство УПСО
Василь Колодчин, голова
Володимир Баран, секретар
Л. Храплива-Щур, референт преси

РЕЧНИК ТЕПЕРІШНЬОГО УРЯДУ Румунії заявив, що всі члени румунського Політбюра, яким командував страчений диктатор Ніколає Чаушеску, є арештовані. Константин Ґібера, один із урядників теперішнього міністерства закордонних справ, потвердив цю заяву, підкреслюючи, що „грішники-злочинці з попереднього режиму будуть потягнені до судової відповідальности". В той самий час також подано до відома, що офіційне румунське пресове аґентство „Аґерпресс" було розв'язано з уваги на втрату імовірности і тому створено нове аґентство під назвою „Ромпресс".

Пам'яті проф. О. Андрушкова в п'ятиріччя з дня смерти



Св. п. проф. О. Андрушків.

Цими днями минуло п'ять років з дня відходу з цього світу й від Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗСА четвертого з черги його голови, сл. п. професора Осипа Андрушкова. Його заслуги для названого Товариства й української науки, працьовитість і винятковї товариські й громадянські прикмети зберігають його пам'ять свіжою, а втрату незаспокоєною. Належав Покійний до повноцінних піонерів тутешнього громадського й наукового життя в другій добі історії нашої українсько-американської громади.

Народився проф. Андрушків 21-го березня 1906 року в Городку Ягайлонському коло Львова, де й закінчив початкову школу й гімназію. Після цього в 1924 році розпочав студії у Львівській політехніці, з якої швидко перейшов до місцевого університету, якого математично-природничий факультет мав декілька найвищої кляси математиків, відомих у широкому світі. Мавши виняткові математичні здібності, проф. Андрушків сподівався після закінчення науки залишитися при університеті. Його пляни виявилися нереальними, бо тодішній офіційний шовінізм польського окупаційного уряду перенісся й до високих шкіл, зокрема на українській території. Хоч уже в університетській лавці написав й опублікував працю „Про упорядкування дійсних альгебраїчних піль", мусів для хліба прийняти посаду гімназійного учителя математики й то, звичайно для того часу, поза українською територією. Вчив в учительській семінарії, а згодом у ліцеї.

Війна вивела його на еміґрацію й привела до табору Ді-Пі в Берхтесгадені, де допоміг закласти гімназію й педагогічний інститут, а згодом став професором Українського Вільного Університету в Мюнхені. В 1949 році мав щастя зв'язатися з американським католицьким світом і швидко, ще того самого року, перебрався до ЗСА, де став викладати математику в Сітон Голл університеті в Ню Джерзі, спочатку як викладач, а згодом як професор. В 1956 році став „повним" професором, а шість років пізніше — головою математичного факультету. В 1956 році одержав за заслуги золоту медалю, а в 1957 році вийшов на емеритуру. Професори й студенти прощали його як батька, бо мав батьківську м'якість і то не лише у ставленні до своїх студентів.

Професор не обмежував свою активність до виховування нових математиків: вів науково-дослідну працю й залишив чимало друкованих праць. Він брав участь у крайових і міжнародних наукових з'їздах і конференціях, а на одному з них в 1974 році у Ванкувері, разом із сином Романом і проф. В. Вожаківським, як члени комітету для звільнення колеги за фахом Леоніда Плюща, добився прийняття звернення до совєтського уряду у справі звільнення Плюща з „псіхушки". А слід згадати, що в Комітеті брав участь Сахаров і що на конгресі було 4,000 науковців з цілого світу.

Після виходу на пенсію проф. Андрушків підтримував зв'язок із своїм Сітон Голл університетом і американським науковим математичним світом. Цей університет до сьогоднішнього дня продовжує щорічний конкурс для своїх студентів імени О. Андрушкова.

Найціннішою заслугою проф. Андрушкова для української науки була його постійна активність в Науковому Товаристві ім. Шевченка, головою якого він став ще перед відходом на пенсію у своєму університеті. Був обраний головою 1974 року й виконував ці нелегкі обов'язки впродовж трьох років, а крім них довгі роки був секретарем, а згодом директором математично-природничої секції НТШ. Особливою заслугою професора було наладнання внутрішніх і нав'язання тісних взаємин з іншими громадськими науковими установами, зокрема з Українською Вільною Академією Наук (УВАН).

П'ять років, що минули від відходу проф. Осипа Андрушкова (17-го грудня 1984 р.) — некороткий час. Та все ж його заслуги для НТШ і нашої громади зберегли свою вартість досі й постійно нагадують нам його. Пам'ять і вдячність НТШ для покійного збільшує ще активність його сина проф. Романа Андрушкова в НТШ і в батьковій секції та його синової мґр Світляни Луцької, керівника бібліотеки НТШ, яка постійно росте й стала однією з найбільших у діяспорі.

Ярослав Падох

ПРЕЗИДЕНТ ДЖОРДЖ БУШ повинен був подати на розгляд Конгресу проєкт федерального бюджету на 1991 фіскальний рік 22-го січня. Але Адміністрація повідомила демократичних лідерів Конгресу, що цей проєкт буде поданий на тиждень пізніше, 29-го січня. Ричард Дерман, директор відділу який складає бюджет і частково відповідальний за його спізнення, пояснює це тим, що кінцевий варіянт проєкту бюджету на біжучий фіскальний рік був також отриманий із запізненням. В проєкті передбачений дефіцит на 64 біл. дол. Ще досі не визначена дата виступу президента Дж. Буша перед сесією Конгресу з традиційним посланням про сучасний стан в країні. Його виступ перед сенаторами та конгресменами передбачається 30-го січня.

Українці Бразилії віддають шану президентові УНР



Владика Єфрем відправляє Панахиду за Президента УНР Миколу Лівицького в катедрі св. Івана Хрестителя в Куритибі.

У п'ятницю, 8-го грудня, відійшов у вічність Президент Української Народної Республіки Микола Лівицький. Помер Президент в Філядельфії, ЗСА, де прожив останні роки і де знаходиться осідок уряду Української Народної Республіки в екзилі.

З 20-их років до наших днів Микола Лівицький був у центрі діяльности уряду Української Народної Республіки в екзилі, спочатку (в юнацькому віці) як син св. п. Президента Андрія Лівицького, а згодом як активний працівник і довірена особа в нашому екзильному міністерстві зовнішніх справ, особливо на терені Ліґи Націй у Швайцарії. В той час він мав рідкісну можливість і нагоду зблизька бачити працю нашого екзильного центру, брати участь у тій праці, познайомитися з видатними особистостями українського політичного, військового та дипломатичного світу.

Після президента УНР Симона Петлюри, Андрія Лівицького і Степана Витвицького, в 1967 році, на підставі закону Української Народної Республіки з 12-го листопада 1920 р., Микола Лівицький став вибраний Президентом. Кожних п'ять років сесія УНРади перевибирала Миколу Лівицького президентом. На останній, X сесії Української Національної Ради, яка відбулася в Бавнд Бруку, ЗСА, 16 — 19-го червня 1989 р., Микола Лівицький знову зістав перевибраний Президентом УНРеспубліки.

Смерть Президента Української Народної Республіки огорнула смутком всю українську діяспору, а зокрема українську громаду в Бразилії.

З Бразилії вислали телеграми співчуття на ім'я Миколи Плавюка, віцепрезидента УНРеспубліки: Владика Єфрем Кривий — епарх українців католиків у Бразилії; парафія української автокефальної православної церкви святого Димитрія; парафія української католицької церкви Різдва Божої Матері; представництво на Бразилію уряду УНРеспубліки в екзилі; посолка сойму провінції Парана Вера Вічимишин Ажіберт; Об'єднання Прихильників ДЦ УНР; Українсько-Бразилійська Центральна Репрезентація; Допомогова Фундація при УБЦРепрезентації; сенатор ОУН Гілярій Безручка; Хліборобсько-Освітній Союз; Українсько - Бразилійський Клюб; редакція бюлетеня „Хлібороб"; редакція тижневика „Праця".

Владика Єфрем у своїй телеграмі висловив „глибоке співчуття з приводу відходу у вічність визначного і вірного сина України".

У неділю, 17-го грудня, о 8-ій годині ранку, в українській католицькій катедрі святого Івана Хрестителя відбулося Богослуження і Панахида за покійного Президента УНРеспубліки Миколу Лівицького. Під час Панахиди юнаки тримали похилені бразилійський і український прапори, перев'язані чорною стяжкою. Відслужив Панахиду Владика Єфрем в асисті пароха катедри о. Данила.

Того самого дня об 11-ій годині відбулася також Панахида за покійного Президента Миколу Лівицького в українській автокефальній православній церкві св. Димитрія, яку відслужив о. Єреміяс. Співав церковний мішаний хор під керівництвом маестра Василя Чмира.

Похований Президент Микола Лівицький на українському цвинтарі в Бавнд Бруку.

Д-р Михайло Рубінець

Відзначення 50-ліття Карпатської України в Бразилії

19-го листопада м.р., ввечорі, в просторій залі Українського Релігійно-Культурного Центру „Полтава" відбулася величава Академія з нагоди 50-ліття проголошення незалежности Карпатської України. Учасники програми: Представництво ДЦ УНР, Український Релігійно-Культурний Центр „Полтава", Асоціяція Українсько-Бразилійської Молоді, Інститут Катехиток — Куритиба, Товариство українсько-бразилійських бандуристів і фольклорна група „Полтава".

Оркестра Центру „Полтава", під керівництвом маестра Петра Кучми, відіграла бразилійський гимн, а потім мішаний Катедральний хор відспівав український гимн. Голова Українсько-Бразилійської Центральної Репрезентації, мгр Маріян Чайковський відкрив свято.

Павло Ногас організаційний референт Об'єднання Прихильників ДЦ УНР, українською мовою виголосив гарний реферат про Карпатську Україну, а подібний реферат португальською мовою виголосив Жайро Оскар до Нассіменто, голова Об'єднання Прихильників ДЦ УНР і Асоціяції Українсько-Бразилійської Молоді.

Мішаний Катедральний Хор, під керівництвом маестра Левка Давибіди, з великим чуттям відспівав „Думу про смерть Тараса" — обр. О. Кошиця, „Ой у лузі калина стояла" — народня пісня і „Слава Отамане" — муз. М. Гайворонського. Гурток українських дітей „Фіялка" при Центрі „Полтава", під керівництвом катехитки Єлисавети Кривий, відспівав в супроводі бандур і солісток: „Думи мої" — слова Т. Шевченка, „Чом, чом, земле моя", „Станьмо діти" — народна пісня, „Машерують козаченьки", „О, Україно" і „Ми всі діти українські" — слова Ю. Шкрумеляка. Марсело Музика продеклямував кілька поезій Т. Шевченка.

Фольклорна група „Полтава" під керівництвом Павла Михальчишина, відтанцювала танки: „Привіт", „Гуцульський танець" і „Гречаники", а це завдяки новій інструкторці Орисі Якимчук яка приїхала з Торонто, щоб удосконалити фольклорні групи в Бразилії. Інж. Олександер Чечко з великим чуттям продеклямував уривок з поезії Т. Шевченка „Кавказ". Бандуристи Централі Товариства українсько-бразилійських бандуристів, Осип Сітко і його син Фернандо відіграли „Метелиця" — народний танок, та „Взяв би я бандуру", сольо співав Василь Каміненко. Бандуристи Режіна Шпак Рубінець і Василь Каміненко відіграли, співаючи народну пісню „Смерть Козака".

Інж. Олександер Чечко, при акомпаніяменті на фортепіяно маестра Івана Вовка, зворушливо відспівав „Синя Чічка" — муз. М. Гайворонського, та „Я покинув мій край" — музична обробка Івана Вовка. Вокальний ансамбль під керівництвом маестра Івана Вовка, відспівав такі пісні: „Ставок заснув" муз. Пфейль, „Така її доля" — слова Т. Шевченка — народня пісня, „Ой, Морозе" — народня пісня, і „Реве, та стогне" — мелодія Данила Крижанівського — обробка композитора Івана Вовка.

Голова Представництва ДЦ УНР д-р Михайло Рубінець закрив свято, подякував всім учасникам і зробив заклик щоб ми давали можливість для молоді брати участь у всіх подібних святах, і не представляти їй сторінок „плаксивих", а навпаки сторінки величі історії України з княжої, королівської і козацької доби, щоб наша молодь відчувала гордість за своє українське походження.

На кінець вокальний ансамбль відспівав „Заповіт".

Д-р Михайло Рубінець

Благословенним...

(Закінчення зі стор. 1)

Православної Церкви (Соборноправної), в катедрі Святого Апостола Андрія Первозванного, в Дітройті, Миш., ЗСА, 24-го грудня 1981 християнського року.

І ми бажаємо вам допомогти усім тим, чим ми можемо допомогти вам із волелюбних країн світу. Прошу пишіть до нас: як і чим ми можемо допомогти вам.

Але пам'ятаймо, що тільки правдива християнська дорога приведе до перемоги за рівноправність усіх народів на світі, за християнською апостольською девізою: Бог — Україна. Бог — Білорусь. Бог — Греція і т.д.

До Бога пряма дорога від наших душ в єдиновірії всієї Української православної християнської нації, а не через чужих і ворожих зверхників, які творять церковні імперії для поневолення людства.

Прозріймо усі у Божій правді і маймо апостольську відвагу відкинути невільничі, ворожо-блудні традиції, виходьмо на свою святу київську дорогу, міста премудрости Божої. Нас кличе у Київ Святий Володимир, Свята Божа Мати, Святі Янголи й Архангели у святої Софії собор.

І в день свого господнього народження сам Спаситель світу Ісус Христос відкриває Свою благословенну дорогу у Божій вірі і благодаті Святого Духа для нашої перемоги православної української нації у боротьбі за Українську Самостійну Соборну Державу.

І хоч наш щирий і добротолюбний православний український нарід уже дуже багато перетерпів од лукавих посланців диявола, а також є і нині в трагічному стані, але за витривалість у апостольській християнській вірі, у день Свого народження Ісус Христос благословляє і кличе до рішучої боротьби і перемоги наш православний християнський український нарід, як місійний нарід, серед поневолених народів і націй. Христос заповів: „Будьте відважні: Я світ переміг" (Іван, 16, 33).

Адже з Божого благословення у Києві благовістив Святий Апостол Андрій Первозванний, який є основоположником апостольської Української Автокефальної Православної Церкви (Соборноправної) в Україні та по всьому світі. А тому наша Свята УАПЦ(С) є апостольська, яка повинна мати свого патріярха і вона буде його мати...

І сьогодні, в день вселенської радости — народження Спасителя світу Ісуса Христа, і ми, душпастирі і віруючі православної української нації, як в Україні, так і по всьому світі, радуємося і славимо Тебе, Сину Божий, своїми щирими молитвами і добротолюбними ділами. І ми боремося за ті благословенні ідеали, які Ти, як Месія вселенної, проголосив у Своїй Святій Євангелії. І Ти, Господи, не тільки вказав Свою світлу дорогу до царства небесного, але навчив і провадиш нас усіх своєю вірою і любов'ю, мудрістю і волею до життєрадісної перемоги, улюблений Спасителю наш, бо Ти добрий і Чоловіколюбець. Слава Тобі. Амінь.

Христос Народився!
Славмо Його!

Петро, Архиєпископ Січеславський,
Ведучий УАПЦ(С) в Америці й Европі

Дано на Різдво Христове,
25-го грудня 1989 року Божого,
при катедрі Святого Володимира,
Форт Вейн, Індіяна, ЗСА.

НУКЛЕАРНІ ЕКСПЕРТИ переглянули історію винаходу і розвитку водневої бомби. Вони прийшли до висновку, що Совєтський Союз не отримав жодних важливих інформацій від шпигуна Клявса Фукса, громадянина Великобританії, фізика, який працював в проєкті „Мангеттен" для розвитку атомової бомби під час Другої світової війни. Випробування першої водневої бомби в світі провели ЗСА в листопаді 1952 року на острові Елуґелаб, діяметром 1 миля в Тихому океані. Після вибуху, який був у 700 разів потужніший, ніж вибух атомової бомби в Гірошімі, остров зник. Совєти провели пробний вибух водневої бомби у 1955 році. Д-р К. Фукс перестав працювати над американською збройною програмою в 1946 році, коли розвиток водневої бомби знаходився на етапі пошуків і помилок. Ревізія історії винаходу водневої бомби в Америці показала, що найвизначнішу ролю у цьому винаході відіграв д-р Станіслав Улам, а не д-р Едвард Теллер, як стверджувалося раніше. Після серцевої атаки в 1979 році Е. Теллер продиктував дійсну історію винаходу водневої бомби, в якій ясно вказано, що в січні 1951 року д-р С. Улам прийшов до Е. Теллера з фундаментальною ідеєю.

Інакше...

(Закінчення зі стор. 2)

ного Чорнобиля... І скрізь і всюди — тризуби золоті і море, море синьо-жовтих прапорів і дзвенить безсмертним відлунням, по всій Україні зривається у небо національний гимн...

І раптом чуємо у морозній тиші кроки колядників в Україні, чуємо лункий спів предковічної української колядки. Колядуючи сьогодні, вони наново і свобідно прославляють ім'я Новонародженого Христа-Бога. І як воно інакше, що ми вже більше не чуємо в коляді слів перелицьованих на „радянський" лад, що більш не чуємо пеанів на хвалу вождів у Кремлі та й Комуністичної партії — „опікунки" народів совєтських республік. Торжественно цього року святкуватиме народ в Україні Господнє Різдво, не скриваючись поза завісами вікон, не скриваючись із необачним словом, за яке колись страждали їхні батьки. Радістю, безмежною радістю розблиснуть очі дітвори в Україні, задивленої на найвищу гілку-смерековим віттям запашної ялинки, на символічну зірку, що колись запровадила пастушків і „тріє царів" з поклоном до Новонародженого Дитяти. Нині ота зірка новим воскреслим світлом благословить і провадить народ в Україні в свобідний себевияв, провадить синів його по лавровий вінок Української Геллади.

І хоча це лиш початок змагу, але в ньому уже закріпились оці основні первні — героїзм, відвага, мозольний труд для землі своєї, сила і оце, що найбільше сьогодні на потребу у змагу за державність — раціональне мислення, що у завершуючому акорді повинно відчинити українському народові навстіж вікно у незалежність ні від кого.

Може це й тому сьогодні в різдвяну тишу надходять, торкаються щастям неповторним, споріднені особливо нині із цими святами Господнього Різдва слова праданньої колядки: „На небі зірка ясна засяла і любим світлом сіяє; Хвиля спасення нам завітала, Бог в Вифлиємі рождаєсь..." і враз її наздоганяють, завершують оцю колядку, єднаючись радістю водно, дзвони соборів св. Юра і св. Софії... Несуться вони тріюмфальним відгомоном по всьому світу і врочисто сповіщають: „Щоб землю з небом в одно злучити: Христос родився: Славіте!"

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 14-го СІЧНЯ 1990 р.

Трентон, Н. Дж. Загальні річні збори 245-го Відд. Т-ва Запорозька Січ, о год. 2-ій по пол. в залі УНДому при 477 Jeremiah Ave. Порядок нарад: звіт уступаючої Управи і вибір нової на 1990 р. — І. Бойчук, гол., М. Мартиненко, секр.

НЕДІЛЯ, 28-го СІЧНЯ 1990 р.

Чикаґо, Ілл. Загальні збори 399-го Відд. Т-ва „Леви" о год. 12:30 по пол. в домівці „Левів". По зборах відбудуться Щирші Сходини для вибору делеґата на Конвенцію УНС. По сходинах — перекуска. Про численну участь Шановних Членів просить Управа. — Я. Баторфальви, гол., Р. Б. Припхан, фін. секр.